

ΣΟΝΑΤΑ—ΝΥΧΤΑ

ΝΥΧΤΑ εἶνε βαθειὰ καὶ μαυρισμένη.
Μιά ἀπέραντη μαύρη ζωγραφιά.
"Ένας πελώριος πίνακας ἑνὸς μεγάλου ζωγράφου, ποῦ ἔμπηξε τὸ χρωστήρα του μέσα στὸ σκότος τοῦ σεισμοῦ καὶ στὸ "Αἶδου τὴν πίσσα.

Μιά θλιψι ἄπειρη, ὡσὰν χλαμύδα ἀτέλειωτη ὑφασμένη μὲ δάκρυα καὶ πένθη, ἀπλώνεται στὸν ἀπέραντο οὐρανό.

Μοιάζει μαῦρο φέρετρο ἀνοιχτό γιὰ τὴ ζωὴ τὴ χθεσινή, τὴ σημερινή, τὴν αὐριανή! μοιάζει πένθιμο ὄργανο, ποῦ ἀντιλαλεῖ τὸ βογγητό τοῦ ἀνέμου γιὰ τῆς ὑπέροχες καταστροφές ποῦ ποτίζουν αἰώνια μὲ αἶμα τὰ χῶματα τῆς Γῆς.

Στῆς Νύχτας τὸ σιγανὸ θρήνο ἀργά, βουδὰ διαβαίνουν μέσα στὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου ἢ πένθιμες κηδεῖες μιᾶς φεύτικης ζωῆς. Παληές χαρές καὶ λύπες.

Στῆς Νύχτας τὴ θλιβερὴ γαλήνη ἀντιλαλεῖ στὰ στήθη μου ὁ ἀχὸς τοῦ νικημένου, ὁ ἀχὸς τοῦ παλαιστοῦ ποῦ ἐβύζαξε τὴ θλιψι γιὰ δεύτερη μητέρα, ὁ ἀχὸς τοῦ Νικητῆ

ποῦ ἀπάνου στὰ χαλάσματα μὲ τῆς ψυχῆς τὸ σδύσιμο τὴν ἄσδυστη ἀνάθει λαμπάδα τοῦ Φωτός.

Στῆς Νύχτας τῆ θλιθερῆ μαυρίλα μὲς' ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ δοξασιμένα ἀντιλαλοῦν θυμάτων στεναγμοὶ καὶ ὑφαίνουν τὴν ἄφθαρτη Ζωὴ μὲς' στοῦ Θανάτου τὸν ἀπαίσιον ζόρον.

Στῆς Νύχτας τὸ ἀπαίσιον σκοτάδι ἀχνὲς σκιὲς παληοῦ καιροῦ καὶ χρόνου περασμένου, ὡσάν ἀναλαμπὲς Φωτὸς στὸ χάος τῆς ἀδύσσου, χορεύουν τὸν αἰώνιον χορὸ τῆς χαραυγῆς.

Καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ θέμελα τὰ μαυρισμένα μιὰ ὄχρα κάπου φαίνεται κι' ἄοριστα φωτίζει τὸ μαῦρον τῆς Ζωῆς Ὁκεανό.

Λὲς τὸ βαθὺ σκοτάδι νὰ γέννησε τὸ φῶς ποῦ χύνεται στὰ πλάτη. . . .

Στῆς Νύχτας τῆ μαυρίλα χρυσοντυμένα τώρα τοῦ Μαρτυρίου φαντάσματα μὲ δλόφωτα φτερά γεμίζουνε τὰ βάθη τῆς ἀδύσσου κι' ἀπλώνουν χέρι ἀδελφικό, ἐκεῖ ἔπου τὰ κύματα δέρνονται καὶ ξεσποῦνε σὰν θεϊκὴ ὀργή, ὅπου ἡ ἄγρια Δύναμη ζητεῖ νὰ ὑποδουλώσῃ εἰς τὴν Καταστροφή — τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἥρωα νὰ πνίξῃ.

* *

Στὸ ῥημασιμένο δρόμο σέρνει τὰ βήματα βαρειά ἡ Νέα — Ἡρωῖς τῆς μυστικῆς θρησκείας ἀδάμαστη ἰέρεια. Βαρὺς ἀγκαθωτὸς σταυρὸς τῆς πλήγωσε τὸν ὦμο, τ' ἀγκάθια τὰ φαρμακερὰ τῆς ξέσχισαν τὰ πόδια καὶ τ' ἀγριεμένα κύματα τῆς δέρνουν τὸ κορμί.

Τρεῖς Μοῖρες γύρω της πετοῦν καὶ στὰ αἰθέρια ὕψη τῆς δεῖχνουν τὸ στεφάνι τοῦ πόνου τὸ ἐκλεχτό.

Ἡ Μοῖρα τῆς Λαχτάρας, τῶν στεναγμῶν ἡ Μοῖρα, καὶ ἡ τρίτη τοῦ Ὀδυρμοῦ! στὸ φοβερὸ ταξειδί τὰ βήματά της σπρώχνουν κι' ὄλο ψηλά τραβοῦν. . . .

Στὸ χάος τῆς ἀδύσσου μὲ σχήματα οὐράνια ἀγνώστου πόνου σύμβολα χαράσσουν καὶ ἄφραστη ἀγωνία κι' ἀπελπισίας ὀδύνη στὸ δρόμο ποῦ τὸ ἐκλεχτό θῦμα τους θὰ διαβῇ.

Μὲ θολωμένα μάτια τὸ θῦμα ἀντικρῦζει τὴ φρίκη καὶ τ' ἄφραστα μυστήρια ποῦ κρύβουν οἱ οὐρανοὶ καὶ βλέπει τοῦ παλῆου καιροῦ καὶ νέου τῆς ἀλήθειας, τῆς φοβερῆς ἀλήθειας Ἰδέας Μαρτυρικῆς.

*
* *

Χρυσοντυμένα φάσματα τὸ θῦμα τριγυρίζουν καὶ στῆς χρυσῆς φτεροῦγες τους λιπόθυμο, ὠχρό, ἀνάλαφρα τὸ φέρνουν στὸ θρόνο τὸν δλόχρυσο, τὸν ὑπερκόσμιο θρόνο, ὅπου τὸ Πνεῦμα ἄσβυστα θὰ λάμπη τῶν αἰῶνων!

(Ἀλεξάνδρεια, Μάρτιος 1910).

ἈΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ἡ ἀσφαλισμένη χήρα.

Εἰς τὸ γραφεῖον Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας.

Ὁ Διευθυντής. — Μπᾶ! Ἦλθατε νὰ πάρετε τὴν ἀποζημίωσιν καὶ γιὰ τὸν τρίτον σας ἄνδρα! Μὰ πῶς τὸ κατωρθώσατε, κυρία μου, νὰ τὸν θάψετε κι' αὐτόν;

Ἡ χήρα. — Τί θέλετε νὰ κάμω, κύριε; Οἱ ἄνδρες, βλέπετε, δὲν ἀντέχουν καὶ πολὺ-πολὺ τὴν σήμερον. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοὺς ἀσφαλίζω...